

KYNOLOGIN KYNÄSTÄ – lokakuu 2021

ELÄMÄÄ CARNIKAVASSA

Latviassa on komea ruska. Villiviinin kaltaiset liekokasvit kiipeilevät puihin ja pylväisiin. Tähän aikaan syksystä niiden lehvästöt hehkuvat syvän punaisina. *Carnijavan* metsään suuntautuvien koirien jaloittelureissujemme varrella on useita ”punaisia petäjiä”. Lieot ovat kiivenneet myös tonttimme verkkoaitoihin ja puihin.

Meillä on viisi opaskoiraoppilasta ja yksi avustajakoiraoppilas. Lisäksi vielä tämän vuoden puolella on tulossa kaksi koiraa testeihin ja edelleen mahdolliseen koulutukseen. Ensi vuodellekin on koiria hoitoperheissä kasvamassa tarpeellinen määrä. Zaiga pitää myös pientä koirahotellia, johon mahtuu 4-6 koira. Lisäksi hän vetää Carnikavan metsässä paikallisten koiranomistajien koulutusryhmiä ja pentukoulutilaisuuksia omille nuorille koirille.

Zaiga ja minä olemme tehneet vähän työnjakoa. Zaigan koirakoulun johtajan hommien lisäksi Zaiga hoitaa yhteistyökoulutukset. Minä olen tyytyväinen, kun saan kulkea koirien perässä ja tehdä pihatöitä. Testit ja kiinteistöhoitoon liittyvät hommat teemme yhdessä. Keikkatyötä meille on tehnyt myös Pohjois-Latviassa asuva suomalainen **Taina Ansela**, joka on auttanut koirien koulutuksessa ja kasvatuksessa. Penikointeihin liittyvissä asioissa olemme saaneet apua ystäviltämme, niin kuin monissa muissakin asioissa. Eräs mies naapurissamme harjoittaa keräilytaloutta ja hiljattain hän kävi käsikärryillä hakemassa joutavat metalliromumme pois.

Erinomainen kahvilamme Carnikavan aseman lähellä on lopettanut toimintansa koronan vuoksi ja se on huono asia. Olen toki säästänyt sievoisen summan, kun kahvila-asiointi on jäänyt. Hyvästä vastajauhetusta böönistä valmistettu kahvikupillinen maksoi euron ja kahvin kanssa nautittu *belāši* eli lihapiirakka 62 senttiä. Vastaava paketti Suomessa maksaa yli viitosen. Kahviloiden tilalle on Carnikavaan tullut kaksi kahviautomaattia, joissa en toistaiseksi ole asioinut.

Kymmenen vuotta olen jo Latviassa hyvin viihtynyt. Tosin talossamme riittää remonttia, mutta se on lämmin ja vesi tulee omasta kaivosta. Ruokavesi täytyy ostaa vielä kaupasta. Kunnallinen vesijohto ja viemärijärjestelmä ovat alueellemme valmistumassa. Kellarin uunissa paloivat aikaisemmin puuklapit, mutta nyt pelletit. Pellettilämmitys on vaivaton ja hinnaltaan kohtuullinen (n. 800 euroa vuodessa). Oma kaasuliitântäkin on, mutta sitä ei ole toistaiseksi tarvittu.

Latvian pisin joki, *Gauja*, virtaa vuolaasti puolen kilometrin päässä *Riianlahteen*. Yksi sen tulvauomista kulkee tonttimme rajalla. Täällä ovat kaikki vesistöjen rannat kansalaisten yhteisiä alueita. Kesämökkejä ei rannoilta löydy, vaan ihmiset voivat kulkea niitä pitkin vapaasti.

Carnikava sijaitsee 25 kilometriä Riian pohjoispuolella Via Baltican varressa, vajaan neljän tunnin automatkan päässä Tallinnasta. Asukkaita Carnikavassa on lähes 5000. Mitään kookkaampia ostoskeskuksia ei ole ja kirkkokin poltettiin muutama vuosi sitten.

Gaujan rantapenkalla on hieno kotiseutumuseo. Sen päänäyttely on hirsistä rakennetussa olkikattoisessa rakennuksessa, joka on kopio muinaisaikojen jokilautturin talosta. Lautalla kuljetettiin ihmisiä ja tavaroita pari sataa metriä leveän joen yli, kun ei ollut siltoja.

Kaupungin asukkaat ovat vuosisatoja olleet kalastajia. Niinpä museon näyttely on asukkaiden elämisen esittelyn ohella kalastusaiheinen. Paras ja kuuluisin Gauja-jokeen ja Carnikavan seudulle asettunut kala on *nahkiainen eli nēģis*. Kuten Suomessa *Puruveden muikku*, on Riianlahden nahkiainen saanut Euroopan unionin suojaaman maantieteellisen merkinnän eli nimisuojan.

Juha Herttuainen